

Dichtbij de plaats waar ik woon is een prachtige tuin. Zo af en toe ga ik erheen.
Om vrede te vinden. Om tot rust te komen.

Heb je zin om met me mee te gaan?
Het zal je goeddoen, zoals het ook mij zo vaak heeft
goedgedaan daar rond te gaan, te dwalen tussen de geurende
struiken en velden vol fleurige bloemen.

De geluiden van de straat, het lawaai van de mensen, de drukte
van al die dingen die zich alleen al in je agenda verdringen om
aandacht, dat alles is daar ver weg. Je kunt er de stilte horen.
Je kunt er de vrede met eigen ogen zien.

Ga je mee daar een keer kijken?
Misschien zien we er dan ook mijn vriend, de tuinman –
de hovenier.
Hij is de zoon van degene die oorspronkelijk de tuin heeft
aangelegd, heel lang geleden. Eerlijk gezegd, ik had nooit
gedacht dat zijn vriendschap zoveel voor mij zou betekenen ...

Nooit zal ik de dag vergeten waarop ik voor het eerst zijn tuin
betrad. Nooit zal ik vergeten hoe hij mij rondleidde en mij de
kleinste hoekjes en de meest verborgen plekjes van de tuin liet
zien.

Het spijt mij voor jou dat mijn vriend zich juist vandaag heeft
voorgenomen iemand anders in zijn tuin rond te leiden.
Maar wees gerust: wat hij mij zei, vertel ik nu aan jou.

Kijk, door deze smalle toegang betreden wij de tuin. Mag ik je voorgaan? Je kunt hier niet naast elkaar blijven lopen, zoals je ziet – daar is de ingang veel te nauw voor.

Je moet weten: de vader van mijn vriend heeft ooit besloten die toegang zo smal te maken omdat hij niet wilde dat zij die zich breed en dik maken in zijn tuin zouden binnenkomen. Het moest een hof voor de minsten van de mensen zijn, als je begrijpt wat ik bedoel. Een tuin voor de gewone man of vrouw. Eigenlijk was het zijn bedoeling de tuin uitsluitend voor kinderen open te stellen en aanvankelijk had hij dan ook de ingang zo klein gemaakt dat alleen een kind er binnen kon. Maar omdat hij wel inzag dat er ook volwassenen zijn die graag als de kinderen willen zijn, besloot hij de tuin ook voor hen toegankelijk te maken ...

Kom maar mee! Wanneer je je buigt en niet al te veel armslagen maakt, kun je gemakkelijk door deze toegang de tuin betreden!

Laat in elk geval hier liggen wat voor deze poort te breed is en te hoog. De hovenier heeft wat dat betreft precies dezelfde mening als zijn vader. Hij houdt evenmin van mensen die zich als ballonnen opblazen en zich groter voordoen dan ze in werkelijkheid zijn. Kom dus maar gewoon zoals je bent!

W

el, wat zeg je hiervan? Is dit geen prachtig gezicht? Dat stille meertje, die schitterende bloemen aan deze kant van de vijver – en dan die hoog

oprijzende bomen aan de overkant ...

Het is een plaatje!

Kun je je nu voorstellen dat ik hier graag heen ga om tot rust te komen?

En weet je wat ik vooral zo fascinerend vind?

Dat water!

Dat spiegelgladde water.

Je mag best weten: soms is mijn ziel zo onrustig als de zee. Soms bruist het in mij. Soms slaat de ene golf over de andere.

Soms heb ik geen vrede in mijn hart en kookt mijn binnenste.

Van woede. Van haat. Van drift.

Maar als ik dan hier weer ben, bij dit stille water, bij deze spiegelgladde vijver, dan is het net alsof alles in mij weer tot stilte komt.

Dan ervaar ik een wonderlijke, innerlijke rust. Dan is het alsof de hemel mij geschenken zendt. Diepe vreugde en vrede met mijzelf.

W

aar je ook kijkt, overal om je heen:
een zee van bloemen!

Is het geen lust voor het oog?

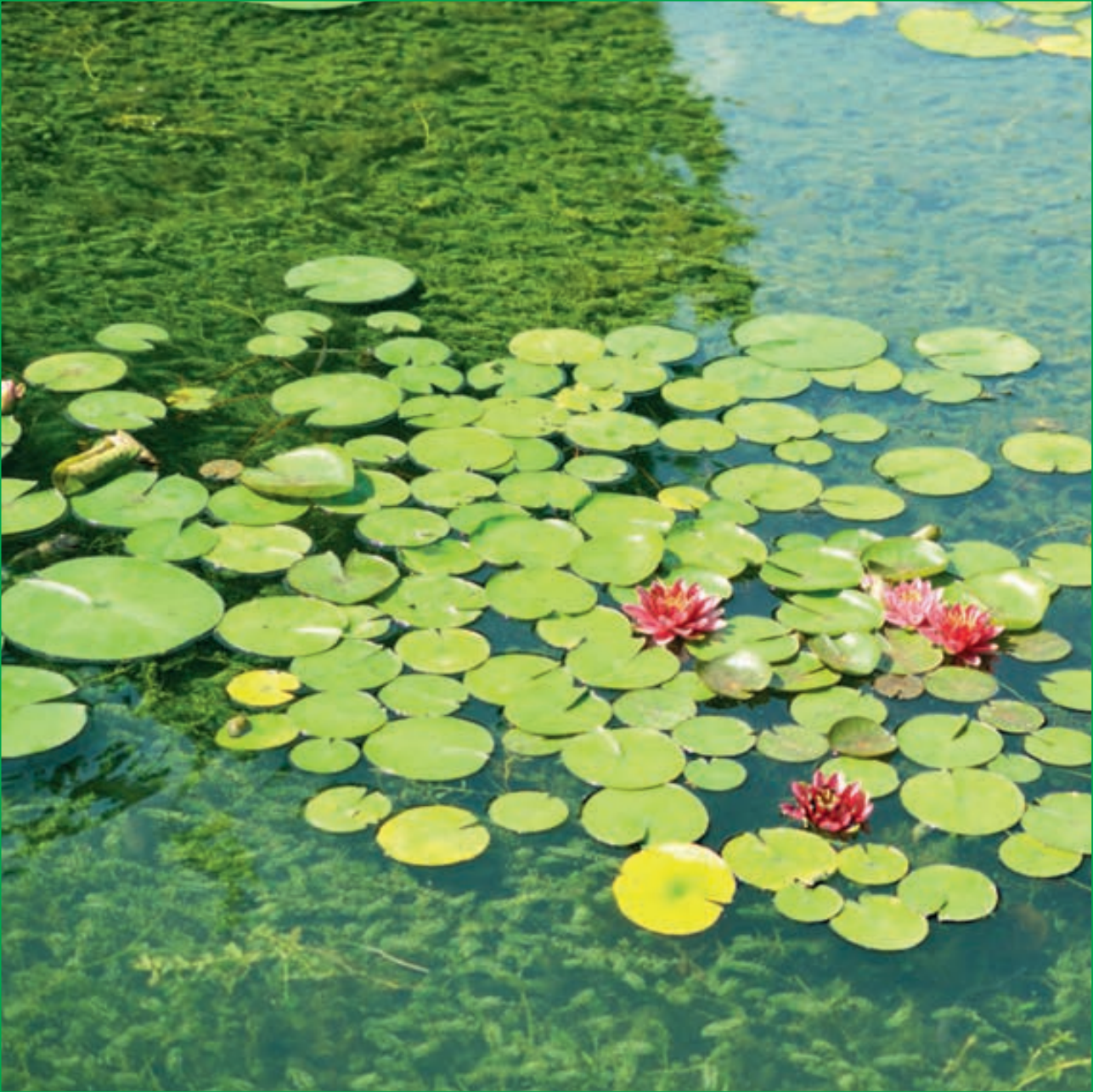
Als ik hier loop en die weelde aan

bloemen om me heen zie, moet ik denken aan wat mijn vriend mij zei, die eerste keer toen hij me deze tuin liet zien. Je moet weten dat ik op die dag hier in wanhoop gekomen was. Ik maakte me zo druk en was bezorgd over duizend-en-één dingen. Maar terwijl we hier wandelden en hij wel aan me merkte dat ik zo aan het tobben was, sprak hij:

‘Denk je nu echt dat je door zo bezorgd te zijn de zaak ook maar één centimeter vooruit helpt? Kijk nu toch eens naar deze bloemen, hoe ze groeien en bloeien! Maken zij zich soms druk? Tobben zij over al die dingen waar jij je zo druk over maakt? Als God nu al zorgt voor deze bloemen, die vandaag bloeien en misschien morgen al weer verdwenen zijn, hoeveel te meer zal Hij dan niet zorgen voor jónu?’

Vanaf die dag heb ik geprobeerd wat meer ontspannen te leven. En werkelijk, het lukt! De ene dag beter dan de andere, dat geef ik toe – maar het gáát! Hierop vertrouw ik: de hemelse Vader houdt mijn leven in zijn hand.

u moet je eens even hier kijken, bij de waterkant.

Zie je die prachtige waterlelies?

Kijk, die hier dichtbij groeien, zijn al helemaal open gekomen. Wat een schitterende kleuren, vind je niet?

Heb jij je wel eens afgevraagd hoe die lelies zo wonderlijk mooi open bloeien?

Daar komt geen mens aan te pas.

Niemand staat hier voor dag en dauw langs de waterkant om met veel pijn en moeite de bloembladen om te buigen.

En ook de lelie zelf duwt niet met veel geweld van binnenuit haar bloembladen open.

Het geheim schuilt in een kracht die van buiten komt. De zon, die doet met haar warmte de bloem ontluiken! In die gloed van boven opent zich de lelie als vanzelf.

Dat is ook een les die ik heb moeten leren van mijn vriend, de hovenier.

Als ik met alle geweld iets goeds wil betekenen voor wie of wat dan ook, dan blijft mijn inspanning meestal vruchteloos. Maar wanneer ik mij openstel voor Gods warmte, wanneer ik mij laat koesteren door zijn genegenheid, dan opeens is het alsof iets in mij zich ontsluit en ontvouwt. Om te bloeien behoeft ik eigenlijk niets anders te doen dan mij te laten strelen door de liefde van God.

u komen we bij een heel bijzondere plek, die veel voor mij is gaan betekenen. Zie je dat bankje daar? Laten we er even gaan zitten, dan hebben we alle tijd om rustig te genieten van het uitzicht.

Hier zat ik ook op de dag waarop ik kennismakte met mijn vriend.

Hij had mij de vijver laten zien, de bloemen, de waterlelies – enfin, alles wat ik jou nu ook laat zien. En toen kwamen we hier, op deze plek.

Nooit zal ik vergeten dat hij mij vroeg om hier naast hem te gaan zitten.

‘Zie je die heuvels in de verte, daar achter het meer?’ ‘Ja,’ zei ik, ‘die zie ik zeker. Prachtig zijn ze, die heuvels! Het landschap is hier indrukwekkend mooi!’

Toen vertelde de hovenier mij over de plannen van zijn vader: een nieuwe tuin te maken, oneindig veel mooier nog dan de eerste die hij aanlegde – zo mooi dat niemand zich er een voorstelling van kan maken. Dit uitzicht hier is niets vergeleken bij wat eenmaal in die tuin te zien zal zijn! ‘Het meer, de heuvels ginds, het is alles maar een voorproefje van wat komen gaat!’ zei mijn vriend, de hovenier. Verwonderd keek ik voor mij uit. Wat ik zag was met geen pen te beschrijven. Hoe mooi moet dan zijn wat nog komt ... !

